

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/73/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617202708
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3617202708.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a sudkýň JUDr. Gabriely Janákovej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v spore žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom Bajkalská 19B, Bratislava, IČO: 36 062 235, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ K. K. L., trvale bytom U. XXXX/XX, T., a 2/ T. F., trvale bytom U. XXX, zast. žalovaným 1/, o zaplatenie 2.701,57 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 18. októbra 2018, č.k. 3C/14/2017-181, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Partizánske zo dňa 9. januára 2019, č.k. 3C/14/2017-191, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

[1] Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi sumu 2.701,57 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.701,57 eur od 28.8.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 2.701,57 eur s príslušenstvom spoločne a nerozdielne od žalovaných z dôvodu, že žalovaný 2/ spôsobil dopravnú nehodu motorovým vozidlom, ktorého držiteľom bol žalovaný 1/, pričom v dôsledku dopravnej nehody vznikla škoda na motorovom vozidle, ktorého držiteľkou v tom čase bola obchodná spoločnosť EWOPHARMA spol. s.r.o. Vozidlo, ktoré žalovaný 2/ riadil, nebolo k dátumu nehody povinne zmluvne poistené, preto poškodenému uhradil škodu z poisťného garančného fondu žalobcu v celkovej výške 2.971,73 eur dňa 12.7.2016, z ktorej si sumu 270,16 eur (poplatok systému) neuplatnil. Voči žalovaným si preto uplatnil nárok na náhradu poskytnutého plnenia podľa § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. a žalovaní túto dlžnú sumu nezaplatili. Súd mal preukázanú pasívnu legitimáciu žalovaných, keďže žalovaný 1/ bol vlastníkom motorového vozidla, ktorým bola škoda spôsobená, a žalovaný v 2/ bol vodičom, ktorý zaviniel škodovú udalosť. Súd z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že škodová udalosť bola skutočne spôsobená žalovaným v 2/. To vyplývalo jednak zo záznamu o dopravnej nehode, kde vyslovene svojim podpisom žalovaný 2/ svoje zavinenie uznal a jednak zo záznamu o preverení oznámenia - škodovej udalosti, keďže bola žalovanému 2/ uložená pokuta za nedodržanie povinnosti. Súd mal za preukázané, vzhľadom na žalobcom predložené listiny - výpis z účtu žalobcu, odpovedí poisťovní a prehľadu výšky spôsobenej škody -, že došlo k spôsobeniu škody, motorové vozidlo, ktorým bola škoda spôsobená, nebolo poistené v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. a žalobca uhradil spôsobenú škodu v sume 2.971,73 eur poisťovni Kooperativa, ktorá predtým uhradila škodu poškodenému. Keďže mal súd nárok žalobcu za preukázaný, tak žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 2.701,57

eur spolu s úrokom z omeškania. Súd žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.701,57 eur od 28.08.2016 do zaplattenia. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

[2] V zákonnej lehote proti tomuto rozhodnutiu podali spoločné odvolanie žalovaní. Najskôr namietali, že žalobu podala neoprávnená organizácia, žalobca, pretože poškodený, t.j. vodič H. V., EWOPHARMA, s.r.o., si neuplatnil náhradu škody písomnou formou z garančného fondu u žalobcu v 15-dňovej lehote od vzniku škody tak, ako mu to ukladá zákon č. 381/2001 Z.z., (§ 10 ods. 1 a § 24 ods. 3). Nárok na náhradu plnenia škody od žalobcu poškodenému zanikol, lebo nebol v písomnej forme v 15-dňovej lehote uplatnený. Poškodený mal s poisťovňou Kooperatíva v zmysle Občianskeho zákonníka uzatvorenú zmluvu o havarijnom poistení, a preto si uplatnil u Kooperatívy náhradu škody, t.j. poistné plnenie. Poistné plnenie mu Kooperatíva poskytla dňa 24.5.2016, peniaze poukázala v prospech poškodeného, kde bola uskutočnená oprava auta. Z toho žalovaným vyplývalo, že poistné plnenie bolo poukázané na základe zmluvného vzťahu medzi poškodeným a poisťovňou Kooperatíva. Toto poistné plnenie sa neuskutočnilo na základe zákona č. 381/2001 Z.z. Poistné plnenie sa uskutočnilo na základe zmluvy o havarijnom poistení v zmysle Občianskeho zákonníka na základe zmluvných vzťahov medzi Kooperatívou a poškodeným, napriek tejto skutočnosti v rozpore so zákonom žalobca uhradil po viac ako 40 dňoch z garančného fondu poisťovni Kooperatíva náhradné poistné plnenie vo výške 2.971,73 eur. Ďalej uviedli, že nie je pravda, že dopravný inšpektorát neeviduje vlastníkov vozidla, ale držiteľov o osvedčení vozidla. V tom čase bol držiteľom osvedčenia o vozidle žalovaný 1/, a vlastníkom vozidla bol v jednej polovici žalovaný 1/ a v jednej polovici žalovaný 2/. O tomto bola súdu predložená kúpno-predajná zmluva. Na dispozíciu s vozidlom mali rovnaké právo. Žalovaný 1/ nemohol nijako ovplyvniť to, že vodič, žalovaný 2/, odišiel na tomto vozidle do Bratislavy. Nebol pri ňom, nemohol skontrolovať, či má pri sebe potvrdenie o poistení zodpovednosti, ktoré je povinný na výzvu príslušníka Policajného zboru predložiť, ako sa to uvádza v zákone č. 381/2001 Z.z. V dobe vzniku poistnej udalosti určite bolo zákonné poistenie za vozidlo uhradené a lustráciou ho nemohol žalobca zistiť, nakoľko potvrdenie o uhradení poistného bolo vystavené na meno M. L., ktorý bol predtým v jednej polovici vlastníkom tohto vozidla, čo vyplýva z kúpno-predajnej zmluvy, ktorá bola súdu predložená. Vozidlo bolo predchádzajúcimi vlastníkmi, t.j. M. L. a T. F., zapožičané tretej osobe, ktorá stratila doklad o poistení vozidla, ako i doklad o STK a emisnej kontrole. O tomto žalobcu informovali. Tiež žalobcu upozornili na to, že poisťka môže byť vystavená na meno Tomáš Struhár. Žalobca túto lustráciu nespravil a nespravil ani celkovú lustráciu všetkých poisťovní. Ďalej namietali, že pri stanovení výšky škody treba zohľadniť amortizáciu vozidla. Povinnosťou toho, kto dopravnú nehodu spôsobil, je vozidlo uviesť do pôvodného stavu. Tým, že na opravu boli použité nové náhradné diely, došlo k vylepšeniu vozidla a nie je opodstatnené, aby bola účtovaná celá hodnota nových náhradných dielov. Je to pokus o nedovolené úmyselné obohatenie. Žalobca vlastne porušil zákon tým, že vyplatil vyššiu sumu, ako mu prikazuje zákon. Za vymenené náhradné diely si nemôže účtovať 1.435,16 eur, ale len 438,72 eur, nakoľko hodnota celého vozidla tesne pred dopravnou nehodou nebola 17.340 eur (ako nové vozidlo), ale bola to hodnota opotrebovaného vozidla 30,57 %, čo predstavuje hodnotu celého vozidla 5.300,83 eur. Sám žalobca to v žalobe uvádza. Súd prehliadol zápis o obhliadke poškodeného vozidla zo dňa 12.4.2016 vykonanom firmou SLOVEXPERTA. V zápise sú presne vymenované poškodené časti. Ďalej uviedli, že polícia nebola privolaná ku škodovej udalosti, ale náhodne tadiaľ prechádzala, lebo predtým merala rýchlosť pred miestom stretu vozidiel asi 300 až 400 metrov, takže priebeh škodovej udalosti nemohla vidieť, nemohla posúdiť, ako k nej došlo, videla len konečné postavenie vozidiel po škodovej udalosti. V spise sa nachádza grafický priebeh škodovej udalosti (dopravnej nehody), na základe popisu vodiča žalovaného 2/. Z tohto grafického priebehu vyplýva, že poškodený vytvoril žalovanému 2/ prekážku náhlu a neočakávanú tým, že z ľavého pruhu vošiel do kolóny, prudko zabrzdil a ostal stáť, takže žalovaný 2/ nemohol tejto dopravnej nehode zabrániť. Polícia neprešetrila priebeh stretu týchto dvoch vozidiel, nakoľko nebol do spisu doložený plán z tejto udalosti, protokol, fotodokumentácia, výpovede účastníkov a svedkov, takže priebeh stretu vozidiel nebol vôbec zistený a políciou bola udelená bežná pokuta v sume 40 eur, kde polícia uviedla, že išlo o nevenovanie sa vodiča k jazde. Z informácií Krajského policajného zboru Bratislava vyplýva, že žalovaný 2/ sa k zavineniu dopravnej nehody priznal. Podľa vyjadrenia žalovaný 2/ nevie, že by sa bol priznal, že zavinil dopravnú nehodu, bol otrasený, ale vie s určitosťou, že písomne nepotvrdil, že by zavinil dopravnú nehodu. V spise na čl. 58 sa nachádza uznesenie, v ktorom je uvedené, že súdom výzvou zo dňa 27.4.2017 bol žalobca vyzvaný na zaplattenie súdneho poplatku v lehote do 15 dní od doručenia s poučením, že ak poplatok nebude zaplattený v uvedenej lehote, súd konanie zastaví. Výzva bola právnomu zástupcovi žalobcu doručená dňa 27.4.2017, do dňa 30.5.2017 žalobca túto sumu neuhradil. Súd i napriek tejto skutočnosti nezastavil konanie, hoci od doručenia prebehlo viac ako 30 dní. Súdný poplatok bol uhradený až dňa 6.6.2017. I napriek tejto skutočnosti dňa 28.6.2017 súd vydal

uznesenie, ktorým zrušil predchádzajúce uznesenie o zastavení konania. Na základe uvedeného žiadali, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a celú žalobu v plnej miere zamietol, nakoľko žalobu podala neoprávnená osoba.

[3] K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, pričom odvolanie žalovaných považoval za nedôvodné a žiadal odvolací súd o potvrdenie napadnutého rozsudku ako vecne správneho.

[4] Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie treba podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

[5] Odvolací súd sa najskôr venoval námietke žalovaných týkajúcej sa predchádzajúceho vedenia konania, keď zastávali názor, že súd prvej inštancie nemal zrušiť uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku. Následne skúmal otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ďalej sa zaoberal odvolacími námietkami žalovaných, podľa ktorých nemohol žalovaný 1/ nijako ovplyvniť, že žalovaný 2/ viedol vozidlo a došlo k dopravnej nehode a v čase vzniku poistnej udalosti bolo vozidlo zákonne poistené. Posúdil aj, či žalovaný 2/ skutočne dopravnú nehodu zapríčinil, nakoľko to žalovaní namietali. Nakoniec bola posúdená odvolacia námietka, že uplatnený nárok žalobcu je v nesprávnej výške, nakoľko bola nesprávne určená výška škody poškodeného vozidla.

[6] Odvolací súd sa nemohol zaoberať odvolacou námietkou žalovaných, že žalovaný 2/ s určitosťou vie, že písomne nepotvrdil v zázname o dopravnej nehode, že by dopravnú nehodu zavinil. Ak chcel žalovaný 2/ svoju obranu v spore založiť na skutkovom tvrdení o nepravosti jeho podpisu v zázname o dopravnej nehode, mal toto skutkové tvrdenie predniesť do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 18.10.2018. Keďže to však urobil až v odvolacom konaní, jedná sa o tzv. novoty v odvolacom konaní. Odvolací súd v tomto spore nezistil naplnenie žiadneho z uvedených dôvodov § 366 CSP pre použitie novoty zo strany žalovaných v odvolacom konaní. Z uvedeného dôvodu, keď neboli zistené podmienky na pripustenie novôt v odvolacom konaní, odvolací súd na žalovaných tvrdenia o nepravosti podpisu žalovaného 2/ v zázname o dopravnej nehode pri svojom rozhodovaní neprihliadal.

[7] Žalovaní namietali, že konanie malo byť zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku, pričom súd prvej inštancie nesprávne zrušil svoje skoršie uznesenie o zastavení konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku. Hoci to žalovaní výslovne nekonštatovali, odvolanie odôvodnili v zmysle § 365 ods. 2 CSP.

[8] Odvolací súd má za to, že táto námietka nie je dôvodná, nakoľko súd prvej inštancie uznesením č.k. 3C/14/2017-64 zo dňa 28.6.2017 správne zrušil prechádzajúce uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, nakoľko v zmysle § 10 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch prvoinštančný súd zruší uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, ak poplatník zaplatí súdny poplatok do konca lehoty na podanie odvolania, pričom žalobcovi bolo doručené uznesenie o zastavení konania dňa 31.5.2017, lehota na podanie odvolania začala plynúť dňa 1.6.2017 a súdny poplatok žalobca uhradil dňa 6.6.2017, teda v rámci lehoty na podanie odvolania. Súd prvej inštancie preto postupoval vecne správne.

[9] Žalovaní v podanom odvolaní zastávali názor, že žalobcovi nesvedčí aktívna vecná legitímácia v konaní na tom základe, že poistné plnenie sa uskutočnilo medzi poškodeným a poisťovňou Kooperatíva na podklade havarijného poistenia, nevykonalo sa na základe povinného zmluvného poistenia. Napriek tomu žalobcu v rozpore so zákonom uhradil poisťovni Kooperatíva z garančného fondu poistené plnenie vo výške 2.971,73 eur. Doplňli, že nárok žalobcu zanikol, lebo nebol poškodeným uplatnený písomnou formou u žalobcu v lehote 15 dní od vzniku škody.

[10] Odvolací súd tieto námietky hodnotí ako nedôvodné. Havarijné poistenie kryje škodu samotnému poškodenému, pričom v prípade vzniku škody, za ktorú nezodpovedá sám poškodený, má nárok na nahradenie tejto škody od osôb, ktoré za túto škodu zodpovedajú. Je preto právne irelevantné, že mal poškodený uzatvorenú havarijnú poisťku na motorové vozidlo. Aj v prípade, že by ju uzatvorenú nemal, musel by mať nahradenú škodu podľa zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení

osobou, ktorá za škodu zodpovedá. Podľa § 24 ods. 2 písm. b) tohto zákona žalobca poskytuje z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba bez poistenia zodpovednosti, pričom podľa § 24 ods. 7 tohto zákona žalobca má proti tomu, kto zodpovedá za škodu, právo na náhradu toho, čo za neho plnil. Z týchto zákonných ustanovení je zrejmé, že žalobcovi svedčí aktívna vecná legitímácia v konaní. Neobstojí ani tvrdenie žalovaných, že nárok žalobcu zanikol, keďže tento nárok nebol poškodeným uplatnený u žalobcu v lehote 15 dní, nakoľko § 10 ods. 1 stanovuje povinnosti poistenému, pričom poškodený si túto povinnosť sám splnil. Navyše, jej nesplnenie nespája vyššie uvedený zákon so zánikom nároku žalobcu.

[11] Ďalej v podanom odvolaní poukázali na to, že žalovaný 1/ nemohol nijako ovplyvniť, že žalovaný 2/ viedol motorové vozidlo a došlo k vzniku škody. Žalovaní namietali v odvolaní i záver súdu o nepoistení vozidla, nakoľko mali za to, že bolo poistenie uhradené, pričom potvrdenie o uhradení bolo vystavené na meno Tomáš Struhár, ktorý bol predtým vlastníkom vozidla.

[12] Táto námietka je podľa odvolacieho súdu právne irelevantná, nakoľko bolo v konaní preukázané, že žalovaní boli podielovými spoluvlastníkmi motorového vozidla, teda mali povinnosť podľa § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení mať uzatvorenú poistnú zmluvu, teda mať vozidlo povinne zmluvne poistené. Ak vozidlo nemali povinne zmluvne poistené a vznikla týmto vozidlom škoda, platí, že zodpovedajú za škodu podľa § 24 ods. 7 v spojení s § 24 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení. Je preto bez právnej relevancie na zodpovednosť žalovaného 1/ za spôsobenú škodu, že vozidlo neriadil, resp. že nebolo v jeho dispozícii. Podstatné je iba to, že v čase vzniku škody bol preukázateľne vlastníkom tohto vozidla. Musel si byť vedomý toho, že ak vozidlo nebude mať povinne zmluvne poistené, tak škoda môže vzniknúť a bude povinný znášať následky predpokladané zákonom č. 381/2001 Z.z., teda i niesť zodpovednosť za vzniknutú škodu. Ohľadom faktu, či vozidlo bolo poistené, alebo nie, odvolací súd zastáva zhodný záver so súdom prvej inštancie, že vozidlo žalovaných nebolo povinne zmluvne poistené. Táto skutočnosť bola spoľahlivo preukázaná z odpovedí poisťovní, či bolo toto vozidlo v čase vzniku dopravnej nehody poistené, pričom o opaku nepredložili žalovaní žiaden dôkaz.

[13] Žalovaní spochybňovali následne záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný 2/ zavinil vznik dopravnej nehody. Namietali, že policajná hliadka neprešetrla priebeh dopravnej nehody, pričom táto to ani nemohla vidieť a správne posúdiť, keď popri mieste dopravnej nehody len prechádzala.

[14] Pochybnosť, či žalovaný 2/ zavinil dopravnú nehodu, bola v konaní pred súdom prvej inštancie spoľahlivo rozptýlená v neprospech žalovaného 2/ záznamom o dopravnej nehode, v ktorom žalovaný 2/ svojim podpisom potvrdil svoje zavinenie, a záznamom o preverení oznámenia - škodovej udalosti, podľa ktorého bola žalovanému 2/ uložená na mieste pokuta za nedodržanie povinnosti. Ohľadom listinného dôkazu obsahujúceho právny úkon s podpisom osoby je potrebné vychádzať zo všeobecného pravidla, že písomnostiam obsahujúcim podpis osoby, ktorej sa daná písomnosť týka, v rámci hodnotenia dôkazov pripisovať vysokú mieru preukaznosti. Vychádza sa totiž z predpokladu, že podpísanie listiny, ktorej obsah nezodpovedá skutočnosti, by bolo zo strany osoby plne spôsobilej na právne úkony konaním v rozpore s elementárnou obozretnosťou v životných situáciách, konaním vysoko ohrozujúcim vlastné právne postavenie, teda všeobecne konaním vysoko neracionálnym. Zároveň žalovaný 2/ nenavrhol v konaní žiadne ďalšie dôkazy, ktorými by preukazoval zníženú spôsobilosť podpísať záznam o dopravnej nehode vplyvom šoku, resp. inej zdravotnej indispozície spôsobenej dopravnou nehodou.

[15] Žalovaní následne zastávali názor, že výška škody vozidla poškodeného nebola správne určená, nakoľko došlo k vylepšeniu poškodeného vozidla. Upozornili, že nebola zohľadnená amortizácia poškodeného vozidla, pričom povinnosťou osoby zodpovednej za vznik škody je uviesť poškodené vozidlo do pôvodného stavu. Na opravu boli použité nové náhradné diely, čím došlo k vylepšeniu vozidla poškodeného. Spochybňovali preto výšku uplatneného nároku žalobcu.

[16] Túto námietku žalovaných treba hodnotiť ako nedôvodnú. V zmysle CSP sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu (čl. 8 CSP). Aj podľa CSP ostáva v sporovom konaní zachovaná povinnosť strán sporu označiť dôkazy ako jedna z náležitostí žaloby (§ 132 ods. 1 CSP) a preberá sa právo súdu rozhodnúť o tom, ktoré dôkazy vykoná (§ 185 ods. 1 CSP). Súd podľa CSP zásadne nevykonáva dokazovanie bez návrhu, s výnimkou prípadov podľa § 185 ods. 2 a 3 CSP.

Z citovaných ustanovení vyplývajú teda základné práva a povinnosti strán sporového konania, ktorými je aj tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých strana odvodzuje svoje právo alebo povinnosť protistrany, a označiť dôkazy, ktorými chce preukázať pravdivosť ním tvrdených skutočností (povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť). Strana sporu musí uviesť skutkové tvrdenia jasne, úplne a zrozumiteľne (povinnosť tvrdenia). Povinnosť tvrdenia je úzko spojená s dôkazným bremenom. Jej nesplnenie má spravidla významné dôsledky pre rozhodnutie vo veci samej. Neunesenie dôkazného bremena totiž znamená neúspešnosť strany v spore. Samotná skutočnosť, či strana sporu, resp. účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi sporovými stranami v spore závisí na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti sporových strán. Obvykle platí, že žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo, resp. právom chránený záujem. Žalovaný je povinný (za predpokladu, že chce byť úspešný v spore) tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena tej-ktorej strany sporu treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (negatívnu skutočnosť - niečo, čo sa nestalo, čo neexistuje, napr. tvrdenie, že žalovaný nezaplatil, atď.), v dôsledku čoho dochádza k preneseniu dôkazného bremena na žalovaného aj napriek tomu, že ide o tvrdenie žalobcu. Táto teória sa uplatní vtedy, keď nie je možné neexistenciu určitej skutočnosti dokázať prostredníctvom tvrdenia iných pozitívnych skutočností, ktoré v konečnom dôsledku vedú k záveru o tom, že určitá negatívna skutočnosť je daná (uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 27/2017 zo dňa 31.7.2018).

[17] Ak žalovaní spochybňovali výšku nároku žalobcu, mali predložiť (alebo aspoň označiť) dôkazy, ktorými by túto skutočnosť preukazovali, navyše mali možnosť postupovať podľa §§ 206, 207 a 209 CSP, ktorým by navrhli vykonanie odborného vyjadrenia, resp. znaleckého dokazovania, alebo by predložili súkromný znalecký posudok. Túto možnosť však žalovaní v priebehu konania nevyužili, a preto odvolací súd prijal záver, že žalovaní neunesli dôkazné bremeno ohľadom ich tvrdenia o inej výške než žalobcom preukázanej.

[18] Pre úplnosť sa žiada dodať, že judikatúra súdov zastáva k tejto otázke záver, podľa ktorého zhodnotenie vozidla výmenou nových náhradných dielov nemôže zvýšiť, bez prihliadnutia k ďalším relevantným okolnostiam (napr. výmena nového náhradného dielu rozdielnej, vyššej triedy by znamenala zhodnotenie vozidla), celkovú trhovú alebo technickú cenu vozidla, t.j. mať za následok zhodnotenie vozidla. V opačnom prípade by dochádzalo k neoprávnenému zvýhodňovaniu škodcu na úkor poškodeného:

„Pokiaľ obnovenie do pôvodného stavu nemožno vykonať inak než použitím náhradných dielov, oprava bola vykonaná účelne a smerovala iba k odstráneniu škodovej udalosti, nemožno prenášať povinnosť k úhrade nákladov na uvedenie veci do pôvodného stavu na poškodeného a neodôvodnene ho znevýhodňovať voči škodcovi. V tomto prípade je potrebné prihliadať aj na to, že v prípade havarovaného vozidla, aj keď je opravené novými dielmi, je jeho skutočná hodnota vždy nižšia ako pôvodná hodnota použitého nehavarovaného vozidla. V neposlednom rade je potrebné vziať do úvahy i to, že poškodenému bolo toto tzv. „zhodnotenie“ vozidla protiprávnym konaním niekoho iného vnútené“ (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 2221/07 <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=40&p=3704538&f=2>> zo dňa 19.3.2008). „Pokiaľ by sme pristúpili na logiku žalovaného (poisťovne), mal by poškodený po dopravnej nehode obchádzať (prípadne obtelefonovať, alebo na internete či v inzerátoch tlačových médií vyhľadávať) autobazáre a zháňať na opravu vozidla náhradné diely z rovnakého vozidla, ktoré by bolo rovnako opotrebované ako predmetné vozidlo. Ak si nechal žalobca opraviť vozidlo v autorizovanom servise, nemožno mu tento postup pričítať k tiaži a deklarovať súdnym rozhodnutím, aby časť majetkovej ujmy žalobcu, odpovedajúcej časovému opotrebeniu náhradných dielov, zostala neodškodnená“ (rozsudok Obvodného súdu Praha 1 sp. zn. 11 C 137/2006, zo dňa 28.11.2006). „V konečnom dôsledku v zmysle právnej úpravy nemožno ani spravodlivo požadovať, aby žalobca, ktorý bol poškodený, zabezpečoval opravu vozidla iným spôsobom, než použitím nových náhradných dielov, ktoré smerujú len k odstráneniu následkov škodovej udalosti. Pokiaľ oprava havarovaného vozidla žalobcu aj s použitím náhradných nových dielov smerovala k uvedeniu poškodeného vozidla do pôvodného stavu pred nehodou, nemohlo to mať vplyv na povinnosť žalovaného nahradiť žalobcovi takto vzniknutú škodu

len pre argument vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, o nezohľadnení amortizácie pri nových náhradných dieloch“ (rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/81/2010-109, zo dňa 16.6.2010).

[19] Vzhľadom na všetko vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

[20] O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovaným, nakoľko bol v odvolacom konaní plne úspešný. O výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

[21] Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).